

РЕШЕНИЕ

№ 1142

гр. Перник, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-
ПАЛАЗОВА

при участието на секретаря МИХАЕЛА М. ДИМИТРОВА
като разглежда докладваното от МАРИЕТА СТ. ДИНЕВА-ПАЛАЗОВА
Гражданско дело № 20221720104344 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от С. С. С., чрез адв. А. В., срещу ОД на МРВ-Перник, с която се иска осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 500 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения за периода от 29.07.2019 г. до 29.07.2022 г. ношен труд в дневен труд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 29.07.2022 г. до окончателното ☐ изплащане, както и сумата от 152.37 лева, представляваща мораторна лихва върху възнагражденията за положен извънреден труд за периода от 29.07.2019 г. до 29.07.2022 г. Претендира и разноси за производството.

С влязло в сила като необжалвано протоколно определение от 27.10.2022 г. съдът е прекратил производството по гр.д. № 04344 по описа на ПРС за 2022 г. в частта по предявените от С. С. С. срещу ОДМВР - Перник искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца разликата над сумата в размер на 294.70 лв. до целия предявен размер от 500 лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 11.07.2020 г. до 29.07.2022 г., получен в резултат на преизчисляване на положения ношен труд с коефициент 1.143, както и за разликата над сумата в размер на 71.74 лв. до целия предявен размер от 152.37 лв., представляваща мораторна лихва върху възнагражденията в следствие на преобразуване на ношен труд към дневен за периода от 29.07.2019 г. до 25.10.2019 г., поради направено отегляне на исковете.

В исковата молба се твърди, че ищецът е служител на МВР и към настоящия момент работи на длъжност „Старши полицай (ВПА)“, в група „Охранителна полиция“ при РУ-Радомир към ОД на МВР – Перник. Сочи се, че за периода от 29.07.2019 г. до 29.07.2022 г. същият е полагал труд на смени, при сумарно изчисляване на работното време, съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР. Ищецът поддържа, че за

процесния период е положил нощен труд, който след преизчисление с нормативно установения коефициент 1.143 следва да бъде допълнително заплатен от ответника, като се вземе предвид увеличението от 50 % съгласно чл. 187, ал. 7 ЗМВР.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответникът Областна дирекция на МВР-Перник е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни. Ответникът не оспорва обстоятелството, че за исковия период ищецът е бил служител в ОД на МВР – Перник. Твърди, че липсва материално правна легитимация по отношение на ответника, тъй като правоотношението със служителите в ОД на МВР възниква и се прекратява с акт на министъра на вътрешните работи, а директорът на ОД на МВР може само да преназначава на длъжност. Сочи, че Директорът на ОД на МВР – Перник няма правомощия да разпределя бюджетни средства за заплащане на допълнителни възнаграждения. Твърди още, че на ищеца са били изплатени реално дължимите средства за положен извънреден труд. Не възразява срещу искането на ищеца за назначаване на съдебносчетоводна експертиза.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа страна следното:

С доклада по делото е отделено като безспорно, а и от писмените доказателства (заповед № 313р-594/18.03.2016 г. за преназначаване, акт за встъпване в длъжност от 21.03.2016 г. и удостоверение, издадено от ОД на МВР – Перник) се установява, че считано от 21.03.2016 г. ищецът С. С. С. е преназначен за държавен служител в МВР на длъжността „Старши полицаи (ВПА)“, в група „Охранителна полиция“ при РУ-Радомир към ОД на МВР – Перник, като за периода от 29.07.2019 г. до 29.07.2022 г. е полагал труд на 12-часови смени съгласно месечни графици за дежурство, при сумарно изчисляване на работното време.

По делото са приети още справка за положен от С. С. С. извънреден труд от 07.2017 г. до 07.2022 г., платежни бележки за трудово възнаграждение на ищеца и писмо с рег. № 8121р-17549/04.10.2019 г. на директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ към МВР с приложена към него писмена правна консултация, изготвена от проф. В.М..

По делото е изслушано и прието като неоспорено заключението на съдебноикономическата експертиза. От същото се установява, че ищецът е работил в ОДМВР - гр. Перник на часови работни смени, съгласно месечен график за дежурство. Работното време е изчислявано сумарно за тримесечен период. Вещото лице пояснява, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 ч. и 6:00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа на всеки 24-часов период. Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждения за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни- за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа за тримесечен период за служителите, работещи на смени, като извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно. За положения труд от служители, работещи на смени, се изготвят протоколи.

В заключението е отразено, че за периода от 29.07.2019 г. до 31.12.2019 г. основното месечно възнаграждение на ищеца е било 890 лева, а за периода от 01.01.2020 г. до 10.07.2020 г. е било 979 лева.

Експертът дава информация, че за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. ищецът е положил 480 часа нощен труд (между 22:00 ч. и 6:00ч.). В заключението на експертизата тези часове нощен труд са преизчислени чрез превръщането им в дневни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на

дневното и нощното работно време (коефициент 0,143), прилагайки чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, при което се получават 69 часа дневен извънреден труд.

Според вещото лице стойността на положения извънреден труд за процесния период възлизал на 582,70 лева. Работодателят заплатил 288 лева- по 0.25 лева на час за положения нощен труд в периода от 29.07.2019 г. до 31.01.2020 г. и по 1 лева на час за периода от 01.02.2020 г. до 10.07.2020 г., при което не били платени 294,70 лева. От заключението на вещото лице се установява също така, че лихвата за забава върху неизплатеното трудово възнаграждение за положения нощен труд, дължима за периода от 26.10.2019 г. до 29.07.2022 г., е в размер на 71,74 лева.

Съдът кредитира експертното заключение, тъй като е компетентно изготвено и обосновано. Същото не е оспорено и е дадено въз основа на документи, съставяни от представител на ответника, като се подкрепя и от приложените по настоящото дело справка за положен от С. С. С. извънреден труд от 07.2017 г. до 07.2022 г. и платежни бележки за трудово възнаграждение на ищеца, поради което съдът му дава вяра.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР (редакция ДВ, бр. 81 от 2016 г.). В тежест на ищеца е да докаже, че се намира в служебни отношения с ответната страна, наличието на правото да се преизчисляване на положения нощен труд, при което се получава извънреден труд за процесния период, както и да докаже размера на дължимото възнаграждение за положения извънреден труд.

Неоснователно е възражението за липса на пасивна процесуална легитимация на ответната страна. Съгласно разпоредбата на чл. 142 ЗМВР служителите на МВР са три вида: държавни служители по ЗМВР, чиито статут е уреден със ЗМВР, други държавни служители, чиито статут е уреден със ЗДС и служители, работещи по трудово правоотношение, чиито статут е уреден по КТ.

В процесния случай ищецът е държавен служител по ЗМВР, като орган по назначаването е Директорът на ОДМВР - гр. Перник, тъй като същият е издал заповеди за назначаване на ищеца на горепосочените длъжности. Съдът намира, че ОДМВР - гр. Перник е пасивно легитимиран да отговаря по процесния иск, доколкото същата дирекция е самостоятелно юридическо лице и работодател на ищеца за процесния период. В този смисъл е и Решение №99/03.07.2019 по дело №1 876/2018 на ВКС, ГК, IV г.о. Аргумент в полза наличието на пасивна процесуална легитимация на ОДМВР се извличат и от Решение №311/08.01.2019г. по г.д. №1144/2018г. на ВКС, IV г.о., с което ОДМВР е осъдено да заплати обезщетение на ищеца за положен извънреден труд.

Съдът намира за безспорно, че страните са обвързани от служебно правоотношение по ЗМВР, доколкото за процесния период ищецът е бил държавен служител в ОДМВР - гр. Перник. Приложимият закон, уреждащ този вид обществени отношения, е ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл по аргумент от чл. 142, ал. 2 ЗМВР.

С оглед характера на заеманата длъжност през процесния период ищецът е полагал труд през нощта (22:00 – 06:00 часа), а отработеното работно време се е изчислявало сумарно, за което обстоятелство също липсва спор между страните. Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд – чл.

178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР регламентира, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8 -, 12 - или 24 - часови смени - сумирано за тримесечен период. Работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период - за служителите, работещи на смени – чл. 187, ал. 5, т. 1 и т. 2 ЗМВР. Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 6 ЗМВР извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение

Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

За процесния период са действали следните нормативни актове, издадени от министъра на МВР: Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. (обн., ДВ, бр. 60 от 2.08.2016 г., в сила от 2.08.2016г.) и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители в Министерството на вътрешните работи (В сила от 10.01.2020 г., Обн. ДВ. бр.3 от 10 Януари 2020г., изм. ДВ. бр.41 от 8 Май 2020г., отм. ДВ. бр.93 от 30 Октомври 2020г., в сила от 03.11.2020 г.).

Разпоредбата на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. предвижда, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Подобна разпоредба се съдържа и в Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. / чл.3, ал.2/. Едва след приемането на ЗИД на ЗМВР, обнародван в "Държавен вестник", бр. 60 от 07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г., в разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР е уредена нормална продължителност от 8 часа на работното време през нощта за служителите на МВР, а в разпоредбата на чл. 187, ал. 4 ЗМВР е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, които норми не касаят процесния период от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г.

В чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. (отм.) се предвижда, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1,143. Подобна регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен липсва в Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г. и Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г.

Важно е да се отбележи, че на 21.03.2016 г. ищецът С. С. С. е преназначен за държавен служител в МВР на длъжността „Старши полицай (ВПА)“, което означава че към този момент е действала Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 г. и по-конкретно разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от нея. Тази норма предвижда към общия брой отработени часове за отчетния период да се прибавят преизчислените часове нощен труд. Подобна регламентация дава възможност на работника да получи по-голям размер на трудово възнаграждение, тъй като се увеличават (чрез преизчисление на времето положен

нощен труд) отработените часове през отчетния период. С други думи обсъжданата разпоредба има пряк ефект върху възнаграждението на служителя.

Съдът намира, че трудовото възнаграждение (месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения) е основен елемент на служебното правоотношение, тъй като е неразривно свързано с осъществяването на правото на труд. Важно е да се отбележи, че е незаконосъобразно извършването на едностранно изменение от работодателя на размера на получаваното трудово възнаграждение, за което липсва съгласието на служителя. Действително съгласно чл. 187, ал. 9 ЗМВР работодателят има право да определя реда за отчитане на работното време, но това не може да се прилага по начин, водещ до намаляване възнаграждението за труд. В този смисъл съдът не споделя тезата, че липсата на разпоредба в Наредба № 81213-776 от 29.07.2016г., регламентираща преизчисляване на нощния труд в дневен (с коефициент 0,143), е израз на възложеното правомощие на министъра на вътрешните работи да определя реда и начина на изплащане на допълнителните възнаграждения. Това е така, тъй като по този начин ще се намали трудовото възнаграждение при положение, че е съществувала обсъжданата регламентация при възникване на служебното правоотношение. Това мотивира съда да приеме, че липсата на подобна разпоредба следва да се третира като пропуск (празнота) в правилата за преизчисляване на нощния труд в дневен, отнасяща се до съществуващите служебни правоотношения към момента на влизане в сила на Наредба № 81213-776 от 29.07.2016г. За неуредените случаи следва да се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи.

При липсата на специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР, нормативната празнота следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ). Следва да намери приложение принципът за законност, уреден в разпоредбата на чл. 5 от ГПК – когато съдът констатира непълнота или неяснота на закона, следва да приложи общия им разум и да основе решението си на основните начала на правото, обичая или морала. НСОРЗ е подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ, в който по силата на чл. 9, ал. 2 е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1. 143. НСОРЗ като наредба от общото трудово законодателство намира приложение, след като в другите специални подзаконови нормативни актове, издадени по приложение на ЗДСл или ЗМВР са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им. Нейното приложение може да се изключи в случай, че е налице специална правна уредба, която да дава в по-голяма степен защита на трудовите права на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа и следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Да се приеме обратното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, независимо от идентичните времеви отрязъци в денонощието, през които престират работна сила, т. е. би означавало неравностойното им третиране, което е в противоречие с принципа в чл. 6 от Конституцията на РБългария и чл. 14 от ЕКЗПЧОС. Неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент

1,143, и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел. В тази насока е и законодателното решение за изменението на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР от ДВ, бр. 60 от 2020 г., с което е отстранена празнотата в законодателството и е въведено правилото, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта.

В подкрепа на горното са и принципните разяснения в мотивите към т. 23 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в които е възприета за меродавна правната логика, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите по трудови правоотношение. В този смисъл е и Решение № 311/08.11.2019 г. по гр. д. № 1144/2018 г. на ВКС, което е с предмет заплащане на други допълнителни възнаграждения на държавни служители в МВР, но дава принципно разрешение за субсидиарно прилагане на друг закон при липса на изрично уредено заплащане в ЗМВР; посочено е, че положителният отговор на въпроса за приложение на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния принцип на равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията на РБ и чл. 14 от ЕКЗПОЧС. Също така разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от Международния пакт за икономически, социални и културни права, който е въвел като задължение за държавите - страни по него, сред които е и Република България, да гарантира равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, както и на чл. 31 от Хартата на основните права. Така също и чл. 8 от Конвенция № 171 на Международната организация на труда (МОТ) от 26 юни 1990 г. относно нощния труд, предвижда, че компенсациите за полагащите нощен труд работници под формата на продължителност на работното време, заплащане или сходни придобивки трябва да са съобразени с естеството на нощния труд.

Тези изводи не противоречат и на постановеното решение от 24.02.2022 г. на съда на ЕС по дело C-262/2020, образувано по преюдициално запитване от районен съд - Луковит по дело със същия предмет на спора. С това решение не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на РБългария в правоотношенията с държавните служители, доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби, които съдържат такива норми, а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми. Следва да се подчертае, че съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи, а именно: че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда, но при всички случаи, ако това е така, в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, които да компенсират това. В решението на СЕС е изложено, че аргументът за липсата на механизъм за преобразуване, обяснен със съображения от правен и икономически порядък, видимо не отразява допустима от закона цел, годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането. Правото на Съюза не е

пречка за държавите членки да вземат предвид бюджетни съображения успоредно със съображения от политически, социален или демографски порядък и да въздействат върху естеството или обхвата на мерките, които смятат да приемат, но такива съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. Ако не е основана на такъв обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел. В тази връзка сочените "компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, предвидени в ЗМВР за служителите" не може да се приеме, че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване. Тези придобивки ползват всички служители на МВР, а не само тези, полагащи нощен труд и на тях не може да се придава качеството на обезщетение, след като не са насочени специално към категорията служители, полагащи нощен труд, нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта, а обхващат всички, работещи в системата на МВР.

Уреждането на допълнително възнаграждение за нощен труд на час с Наредбите от 2018 г. и 2019 г. и заповедите на министъра на вътрешните работи не преодоляват празнотата в законодателството в частта за положения извънреден труд и неравностойното положение на работещите в МВР и работещите по трудово правоотношение с други работодатели. Разпоредбите на чл. 7, чл. 8, чл. 9 от НСОПЗ се прилагат едновременно. Така при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1, 143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Увеличението се изразява на първо място в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ - чл. 9, ал. 2 НСОПЗ и на второ място - в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ /Решение № 14/27.03.2012 г. по гр. д. № 405/2011 г. на ВКС, IV-то Г. О./.

Неоснователни са възраженията, че чл. 9 от НСОПЗ е неприложим поради това, че не са налице посочените в него предпоставки. Разпоредбата на чл. 9 от НСОПЗ урежда различни хипотези, защото докато ал. 1 и ал. 3 сочат условия за "увеличаване" на трудово възнаграждение с определен коефициент, то ал. 2 се отнася единствено до изчисляване на положения труд като стойност в часове при сумирано изчисляване на работно време. Това правило е общо, а не специално, поради което не се приема тълкуването, че то е приложимо единствено при условията на ал. 1 и ал. 3 от наредбата. Вещото лице е определило същия при условията на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, която разпоредба не поставя изискванията на чл. 9, ал. 1 от същата наредба за работа при трудови норми, за брой нощни часове към брой дневни часове. Ето защо не се приемат доводите, че за служителите за сочения период приложимият коефициент е 1, а не 1.143. Аргумент е и че в Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. също се възприема този коефициент – 1,143, но формулиран по друг математически начин, който води до същия резултат - при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143 и полученото число да се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период.

Това показва, че в Наредба № 81213407/11.08.2014 г. е възприет подход, установен в КТ и в НСОПЗ.

В този смисъл претенциите за сумата от 294.70 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. нощен труд в дневен труд са основателни съобразно отразеното в изготвената от вещото лице по СИЕ заключение и следва да се уважат.

Върху главницата се дължи и законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане.

Основателна се явява и претенцията по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за лихва за забава в размер на 71.74 лева, каквато се дължи върху главницата от 294.70 лева за периода от 26.10.2019 г. до 29.07.2022 г., чийто размер съдът определи въз основа на заключението на вещото лице и чрез използване на онлайн калкулатор, достъпен на електронния сайт <http://calculator.bg/>.

По разноските:

С оглед изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право да му бъдат заплатени направените разноски в производството за сумата от 400 лева – разноски за адвокатски хонорар, който съдът не намира за прекомерен, отчитайки минималния размер съгласно чл. 7, ал. 2 и броя на исковите съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за които са представени доказателства, че са заплатени.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Пернишкия районен съд сумата от 120 лева – възнаграждение за вещо лице и 50 лева - дължимата държавна такса.

Ответникът е направил разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер съдът определя на 100 лева, като ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника на основание чл. 78, ал. 4 ГПК разноски в размер на 43,83 лева, изчислени съразмерно на прекратената част от производството поради оттегляне на исковите.

На основание чл. 242, ал. 1 ГПК следва служебно да се допусне предварително изпълнение на решението за присъдените по-горе суми в полза на ищеца.

Мотивиран от гореизложеното, Пернишкият районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Перник, ЕИК:129009856 и адрес на управление гр. Перник, ул. „Самоков“ № 1, **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. С. С.**, ЕГН *****, с адрес гр. ***** ул. “*****” *****, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР, чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР сумата в размер на **294.70 лева** /двеста деветдесет и четири лева и седемдесет стотинки/, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. нощен труд в дневен труд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 29.07.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **71.74 лева** /седемдесет и един лева и седемдесет и четири стотинки/, представляваща обезщетение за забава за периода от 26.10.2019 г. до 29.07.2022 г., върху неизплатеното трудово възнаграждение за извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на

положения за периода от 29.07.2019 г. до 10.07.2020 г. нощен труд в дневен труд.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Перник, ЕИК:129009856 и адрес на управление гр. Перник, ул. „Самоков“ № 1, **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. С. С.**, ЕГН *****, с адрес гр. ***** ул. “*****” *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **400 лева** /четиристотин лева/- направени разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА С. С. С., ЕГН *****, с адрес гр. ***** ул. “*****” *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на **Областна дирекция на МВР – Перник**, ЕИК:129009856 и адрес на управление гр. Перник, ул. „Самоков“ № 1, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК сумата в размер на **43,83 лева** /четиридесет и три лева и осемдесет и три стотинки/- направени разноси за юрисконсултско възнаграждение за прекратената част от производството.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Перник, ЕИК:129009856 и адрес на управление гр. Перник, ул. „Самоков“ № 1 **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на **Пернишки районен съд** сумата от **120 лева** /сто и двадесет лева/- възнаграждение за вещо лице и **5 0 лева** /петдесет лева/- дължимата държавна такса върху уважения размер на исковите претенции.

Допуска на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението за присъдените по-горе суми в полза на ищеца.

Решението подлежи на обжалване пред Пернишки окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____